

gjort det muligt at tilvejebringe den fornødne bevis-sikring inden udløbet af den normale frist.

En fravigelse af 3-måneders fristen kan på den baggrund komme på tale i to situationer.

Det vil for det første - og navnlig - dreje sig om alvorlig, grænseoverskridende kriminalitet, hvor der på grund af sagens internationale forgreninger er behov for efterforskning i udlandet. Det kan være tilfælde i sager om organiseret narkotikakriminalitet. Uanset det stigende internationale politimæssige samarbejde og en løbende tilpasning af reglerne om gensidig bistand ved efterforskning af straffesager er det erfaringsmæssigt fortsat meget tidskrævende at få gennemført efterforskning i udlandet, uden at det kan bejædes danske myndigheder.

For det andet vil der undtagelsesvis kunne forekomme sager, der ikke kræver efterforskning i udlandet, men hvor helt særlige grunde fører til, at isolation er påkrævet ud over 3 måneder. Det må forudsætte, at det på grund af kriminalitetens art og karakter må antages, at de sigtede i særlig grad kan - og vil - modvirke efterforskningen.

Det skal i øvrigt understreges, at proportionalitetsreglen får stigende betydning, jo længere isolationen udstrækkes. I de tilfælde, hvor det er påkrævet, at sigtede forbliver i isolation, må en hurtig berømmelse af domsforhandlingen til gengæld prioriteres meget højt af både anklagemyndigheden, forsvarerne og retterne, så isolationsperioden på denne måde bliver så kort som mulig.

Som anført ovenfor vil det i et mindre antal sager, hvor særlige forhold gør sig gældende, kunne være ødelæggende for sagens forfølgning, hvis der fastsættes en ufravigelig overgrænse for isolation.

Det må imidlertid antages, at sådanne særlige forhold kun i yderst sjældne tilfælde vil gøre sig gældende i sager, hvor den sigtede er under 18 år. Det må i øvrigt antages, at isolationsfængsling udgør en ganske særlig belastning for personer under 18 år, og at hensynet til arrestanten i disse sager må tillægges større vægt end i sager, hvor arrestanten er over 18 år. På denne baggrund finder Justitsministeriet, at der bør fastsættes en ufravigelig overgrænse på 8 uger for isolation af arrestanter under 18 år. Det forudsættes samtidig, at der hos politi og anklagemyndighed, forsvarsadvokaterne og retterne sker en særlig opprioritering af sagsbehandlingen i disse sager.

Med henblik på at sikre en meget restriktiv praksis med hensyn til anvendelse af isolation ud over 3 måneder vil der efter en vedtagelse af lovforslaget blive etableret en ordning, hvorefter der skal ske forelæggelse for Rigsadvokaten, *inden* der i retten nedlægges

påstand om fortsat anbringelse i isolation ud over 3 måneder. Der vil således kun kunne nedlægges påstand i retten om fravigelse af 3-måneders fristen, hvis Rigsadvokaten efter en gennemgang af sagen har erklæret sig enig i, at de restriktive betingelser herfor er opfyldt. Også yderligere fristforlængelser efter 3-måneders fristen skal forelægges Rigsadvokaten.

Justitsministeriet vil efter en gennemførelse af lovforslaget løbende følge udviklingen i antallet og varigheden af isolationsfængslinger. Justitsministeriet vil desuden anmode Strafferetsplejeudvalget om at vurdere, om reglerne har haft den tilsigtede virkning, med henblik på at Strafferetsplejeudvalgets udtalelse kan foreligge, når de nye regler om isolationsfængsling har været i kraft i 5 år.

For så vidt angår mellemområdet, dvs. lovovertrædelser, der efter loven kan medføre fængsel i 4 år eller mere, men ikke i 6 år, kan Justitsministeriet tiltræde udvalgets forslag om, at den gældende ufravigelige overgrænse på 8 uger opretholdes uændret.

Med henblik på at begrænse anvendelsen af isolation kan Justitsministeriet endvidere tiltræde forslaget om at nedsætte den gældende overgrænse for isolation på 8 uger til 4 uger, for så vidt angår lovovertrædelser, der efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller mere, men ikke i 4 år.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 11 (retsplejelovens § 770 c).

2.8. Sagsbehandlingsregler

2.8.1. Gældende ret

Efter den gældende bestemmelse i retsplejelovens § 770 c følger reglerne om behandling af spørgsmålet om isolation i hovedsagen de samme processuelle regler som reglerne om behandling af spørgsmål om varretægtsfængsling. Det følger således af henvisningen til retsplejelovens § 764, stk. 2-4, at sigtede skal have lejlighed til at udtale sig om spørgsmålet om isolation, ligesom sigtede skal have adgang til bistand af en forsvarer. Af henvisningen følger endvidere, at afgørelse om isolation skal træffes af retten ved kendelse, der skal begrundes, at begrundelsen skal angive de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for isolation er opfyldt, og at forlængelse af isolation tillige skal ske ved kendelse, medmindre sigtede erklærer sig indforstået med forlængelsen.

Der henvises i retsplejelovens § 770 c endvidere til bestemmelserne i retsplejelovens §§ 766-769. Af disse bestemmelser fremgår bl.a., at rettens afgørelse om isolation kan kæres til højere ret efter de almindelige regler om kære, og at kæremål vedrørende forlængel-